

Jayne Ann Krentz

DE REDDING

ISBN 978-90-225-7431-7

ISBN 978-94-023-0490-9 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *River Road*

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Jayne Ann Krentz

© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is voor mijn fantastische
schoonzus, Wendy Born, met alle dank
voor de achtergrondinformatie.
Ik zal nooit meer met dezelfde ogen naar
een Gravenstein-appel kunnen kijken.*

1

‘Wie heeft jou benoemd tot mijn beschermengel?’ vroeg Lucy Sheridan.

Ze was kwaad. Echt, heel erg kwaad. Maar ook opgewonden. Ze zat alleen in een auto met Mason Fletcher, en ze reden over een smalle maanverlichte weg. Het zou de meest fantastische nacht van haar leven moeten zijn, van het soort waar tienerdromen van gemaakt zijn. Maar Mason had alles bedorven door haar te behandelen als een klein kind dat te dom was om naar binnen te gaan als het ging regenen.

Ze zakte diep onderuit op de passagiersstoel van de pick-up, zette zich met een van haar in gympen gestoken voeten schrap tegen het dashboard en sloeg haar armen strak om haar middel.

‘Ik ben niemands beschermengel,’ zei Mason zonder zijn aandacht op de weg te laten verslappen. ‘Ik doe je vanavond een plezier.’

‘Dus of ik het leuk vind of niet, ik moet je dánkbaar zijn?’

‘Dat feestje van Brinker zal slecht aflopen. Er zijn daar sterkedrank en drugs en een heleboel minderjarige tieners. Daar wil je echt niet zijn wanneer de politie langskomt om een einde aan het feest te maken.’

De kille, kalme zekerheid waarmee Mason het zei was om razend van te worden. Je zou nooit denken dat hij pas negentien was, maar drie jaar ouder dan zichzelf, dacht ze. Voor tieners waren die drie jaren natuurlijk een onoverbrugbare kloof. Zoals tante Sara vaak zei, was zij nog minderjarig, en kon een man in de problemen komen als hij iets met haar begon.

Maar het was zelfs nog erger. Niet alleen was Mason pas negentien, maar hij was een negentienjarige met de instelling van iemand van dertig. Volgens tante Sara had hij de ogen van een oude ziel.

Nou beschreef tante Sara mensen wel vaker op een vreemde manier. Zij en haar zakenpartner, Mary, gingen helemaal op in dat meditatie-, verlichtings- en 'leef in het moment'-gedoe. Al moest Lucy toegeven dat er een kern van waarheid zat in tante Sara's omschrijving van Mason. Hij was al heel volwassen, volwassener dan veel van de jongens die op het feest waren ooit zouden worden. Vergeleken bij Mason leken al die jongens net onderbouwleerlingen.

Ze had het gevoel dat Mason zich volwassener gedroeg dan veel van de échte volwassenen die ze kende, haar eigen ouders inclusief. Toen die drie jaar geleden uit elkaar waren gegaan, had iedereen hen gefeliciteerd omdat hun scheiding zo beschaafd was verlopen. Maar geen van die kennissen had in háár schoenen gestaan, dacht ze. Niemand van hen was een meisje van dertien geweest dat zich op haar kamer had verstopt terwijl de twee zogenaamde volwassenen ruzieden door elkaar verbale granaten toe te werpen, die vol zaten met beschuldigingen en een tot op het bot snijdend sarcasme. Als de scheiding die daarop volgde een voorbeeld van beschaafd gedrag moest voorstellen, dan werd het tijd om het woord 'beschaafd' van een nieuwe definitie te voorzien.

Daarentegen leek Mason altijd een echte volwassene, misschien zelfs wel wat al te erg. Mason was twee jaar geleden samen met zijn oom en jongere broer in Summer River komen wonen. Hij werkte fulltime in de plaatselijke ijzerwarenzak en in zijn vrije tijd knapte hij een oud huis op. Daarnaast zorgde hij dit jaar in zijn eentje voor zijn jongere broer omdat hun oom ergens een oorlog aan het uitvechten was. Eén ding was zonneklaar: Mason nam het leven héél serieus. Lucy vroeg zich af wat hij deed om lol te maken, ervan uitgaande dat hij wist wat lol maken echt inhield.

Nors bedacht ze dat hij de auto zelfs als een volwassene bestuurde,

of in elk geval hoe een volwassene een auto behoorde te besturen. Dat was goed te zien aan de manier waarop hij omging met de behoorlijk oude pick-up van zijn oom. Hij schakelde soepel en bekwaam, gaf geen extra gas op de rechte stukken, ging niet te snel de bochten in, en van snelheidsovertredingen was beslist geen sprake. Het zou saai moeten zijn, maar dat was het niet. Het gaf haar gewoon het gevoel dat ze zich in goede, stabiele handen bevond.

‘Je had me heus niet hoeven redden, hoor,’ zei ze. ‘Ik kan heel goed voor mezelf zorgen.’

Fantastisch! Nu klonk ze pas écht als een kind.

‘Je hebt geen flauw idee in welk wespennest je je vanavond had gestoken.’

‘Doe effe normaal, ik redde me prima. En zelfs áls de politie naar de oude ranch van Harper gaat, dan wordt er toch niemand gearresteerd, dat weten we allebei. Commissaris Hobbs zet kinderen zoals Tristan Brinker en Quinn Colfax heus niet in de cel. Ik heb tante Sara horen zeggen dat de commissaris niets durft te doen wat de vaders van die twee kwaad zou kunnen maken.’

‘Ja, volgens mijn oom hebben Brinker en Colfax de commissaris en de hele gemeenteraad in hun zak. Maar daarom kan Hobbs nog wel een paar van de anderen aanhouden, gewoon om te laten zien dat hij zijn werk doet.’

‘Nou en? Dan krijgen ze een waarschuwing van hem, anders niet. In het ergste geval zou Hobbs mijn tante hebben gebeld met de vraag of zij me wilde komen ophalen.’

‘Denk jij écht dat dat het ergste geval is?’

‘Tuurlijk.’ Ze wilde met haar tanden knarsen.

‘Je zult me wat dit betreft gewoon moeten vertrouwen, Lucy,’ zei hij. ‘Jij hoorde vanavond niet thuis op dat feest van Brinker.’

‘Je snapt toch wel dat iedereen die vanavond op de ranch was me morgen achter mijn rug zal uitlachen.’

Mason gaf geen antwoord en ze wierp hem een steelse blik toe.

In de gloed van de dashboardverlichting leek zijn kaak wel uit steen gehouwen. Voor het eerst ging er een tinteling van nieuwsgierigheid door haar heen.

‘Je verzwijgt iets voor me, hè?’

‘Hou erover op.’

‘Alsof ik dat nu nog kan. Hoe wist jij eigenlijk dat ik vanavond op het feestje van Brinker was?’

‘Doet dat ertoe?’

‘Ja,’ zei ze. ‘Dat doet ertoe.’

‘Ik had wat geruchten gehoord dat jij daar misschien zou zijn. Daarna heb ik je tante gebeld. Maar die was niet thuis.’

‘Ze is met Mary in San Francisco naar een antiekbeurs om inkopen te doen voor hun winkel. Niet dat het jou iets aangaat, maar ik heb een boodschap op de voicemail van mijn tante ingesproken.’

Daar sloeg Mason geen acht op. ‘Toen ik tot de ontdekking kwam dat je tante er niet was, besloot ik om even langs de ranch te rijden om te kijken of je daar was. Ik had het gevoel dat de rest van de feestgangers een maatje te groot voor je zou zijn.’

‘Omdat ik niet bij de populaire klik hoor?’

‘Omdat je gewoon te jong bent om met lui als Brinker en Colfax op te trekken.’

‘Jillian Benson is maar een jaar ouder dan ik. En ga me nou alsjeblieft niet vragen of ik ook in de sloot spring als al mijn vrienden dat doen.’

‘Jillian is geen vriendin van jou.’

‘Zij heeft me anders wel uitgenodigd voor dat feest.’

‘Meen je dat?’ Mason klonk bedachtzaam. ‘Nee maar, wat interessant.’

‘Ze belde me eerder vanavond om te zeggen dat zij naar Brinkers feest zou gaan en ze vroeg of ik zin had om mee te gaan. En er is in dit stadje verder nou niet bepaald veel te doen.’

‘Dus die kans heb je met beide handen aangegrepen.’

‘Nee hoor. Ik heb eerst nee gezegd. Ik ben hier alleen tijdens de zomervakantie en ik ken maar een paar mensen van mijn leeftijd die hier wonen. Zij zei dat het dan een mooie gelegenheid was om wat nieuwe mensen te leren kennen. Ik zei dat ik geen auto had, en toen bood zij aan om me bij het huis van mijn tante op te halen.’

‘Goh, wat aardig van haar.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Heb je nog iets gedronken op het feest voor ik er was?’

‘Alleen wat water uit een flesje dat ik van thuis had meegenomen. Ik ben jou trouwens geen verklaringen schuldig.’

‘Dus je hebt niets uit die flessen zonder etiket gedronken die in die koelbox zaten?’

‘Volgens Jillian was dat gewoon een energiedrankje. Ze vertelde me dat Brinker ervoor zorgt dat dat spul op alle ranchfeestjes is. Ze zei dat er iets speciaals in zat.’

‘Maar je hebt er niets van gedronken?’

‘Ik had geen zin om dronken of high te worden, nou goed?’

Ze was absoluut niet van plan om hardop toe te geven dat het idee om iets van die vreemd gekleurde vloeistof te drinken haar de stuipen op het lijf had gejaagd. De trieste waarheid was dat ze lang voordat Mason was komen opdagen al had beseft dat deze avond was voorbestemd om op een fiasco uit te draaien. Zij was er gewoon niet het type voor om het gevaar op te zoeken, grenzen te verleggen of flink uit de band te springen. Iedereen zei dat ze een verstandige, verantwoordelijke meid was. Niet het type dat in de problemen belandde. Maar dat waren gewoon andere manieren om te zeggen dat ze saai en véél te voorzichtig was. Ze kreeg het idee dat ze gedoemd was om eeuwig voor een glazen huis te staan, kijkend naar de mensen binnen, die wel risico’s durfden te nemen en echt leefden.

‘Waarom zou je naar een van Brinkers feestjes gaan als je niet dronken of high wil worden?’ vroeg Mason.

Ze zakte nog wat verder onderuit in de autostoel. ‘Ik wilde gewoon

dansen. Wat lol maken. Is dat soms zo erg?’

‘Maar je was niet aan het dansen toen ik op het feest verscheen.’

Ze zuchtte. ‘Omdat niemand me had gevraagd om te dansen. Word ik eindelijk een keer uitgenodigd voor een van Brinkers feestjes en dan blijkt dat niemand met me wil praten. Je had gelijk. Die lui waren een maatje te groot voor me, ik was bij de verkeerde mensen, blablabla. En ik heb ontzettend geboft dat jij langskwam. Klaar. Ben je nou blij?’

Mason gaf geen antwoord op die vraag, misschien omdat hij de pick-up net de lange smalle oprijlaan op stuurde die dwars door de oude appelboomgaard naar Sara’s gezellige huis liep. In de kleine bungalow brandde licht. Een oud busje met daarop de tekst SUMMER RIVER ANTIQUES geschilderd stond op de normale plek op de oprit geparkeerd.

‘Zo te zien is je tante thuis.’ Mason bracht de pick-up tot stilstand.

‘Ze is vroeg terug.’ Lucy maakte haar autogordel los en deed het portier open. ‘Doorgaans komen Mary en zij pas na middernacht thuis van hun inkoopreisjes.’

Mason keek aandachtig naar de voordeur. ‘Dat is mooi.’

Lucy wachtte even voor ze uitstapte. ‘Wat is mooi?’

‘Dat je hier vannacht niet alleen bent.’

‘Jeetje, Mason, ik heb heus geen oppas meer nodig. Sterker nog, ik pas op de kinderen van andere mensen. Ik ben erg populair als oppas, omdat ik zo verstandig en verantwoordelijk enzovoort ben.’

‘Dat weet ik,’ zei hij. ‘Sorry.’

‘O, hou toch op met excuses te maken. Dat past niet bij je.’

Ze sprong uit de pick-up en wilde het portier dichtdoen.

‘Het spijt me ook van vanavond.’ Opeens klonk zijn stem een stuk ruwer. ‘Het was niet mijn bedoeling om je voor schut te zetten.’

‘Hmm.’ Ze keek achterom naar hem door het nog openstaande portier. ‘Weet je, over een paar jaar, wanneer ik echt volwassen ben, mag je me eraan herinneren dat ik je moet bedanken voor de compleet onnodige reddingsactie van vanavond. Als ik dertig of veertig ben, kan

ik je edele motieven misschien waarderen. Of niet. Je weet toch wat ze zeggen: geen goede daad blijft ongestraft.’

‘Ja, dat gezegde ken ik.’

Verdorie nog aan toe. Dan kon ze hem nu net zo goed de rest vertellen.

‘Je had vanavond trouwens bijna je tijd verdaan,’ zei ze. ‘Toen je aankwam, was ik al van plan om naar huis te gaan lopen.’

‘Dat was geen slim plan. Het is een heel eind.’

‘Er zou me heus niks zijn overkomen, hoor. Ik had mijn mobieltje bij me. Bovendien zijn we in Summer River en niet in de grote stad. Mijn tante zegt dat hier al in geen eeuwen een moord is gepleegd.’

‘In kleine stadjes gebeuren net zo goed nare dingen als waar dan ook,’ zei Mason.

‘Verdorie. Ga je me nou de les lezen over hoe gevaarlijk het is om alleen in het donker naar huis te lopen?’

Ze hield haar adem in want ze zag aan Masons gezichtsuitdrukking dat hij dat inderdaad van plan was. Ze glimlachte.

‘Het gaat gewoon vanzelf, hè?’ zei ze. ‘Jij bent in de wieg gelegd om mensen te beschermen en je dienstbaar op te stellen. Misschien moet je eens nadenken over een loopbaan bij de politie.’

‘Ik heb gehoord dat er meer te verdienen valt met onroerend goed,’ reageerde hij ad rem.

‘Ik meende het, hoor.’

Dat negeerde hij. ‘Waarom was je van plan om naar huis te lopen?’

‘Nou, als je dat dan per se wilt weten: omdat Jillian dronken begon te worden. Ik wist dat zij nog niet weg wilde. Zij vindt Brinker een stuk. Dat vinden alle meisjes en sommige jongens ook. Maar goed, ik vond het te link worden om weer met haar mee terug te rijden. Dus nu ken je het hele verhaal van mijn wilde avond stappen. Je had gelijk. Ik had niet naar de ranch moeten gaan, ook al was de helft van alle kinderen uit de stad er wel. Je hebt je goede daad verricht. Hou er nou maar over op.’

De voordeur van het huis ging open en Sara verscheen in de deur-opening. Het licht van de verandalamp viel op haar bruine, grijzende haar. Zoals alle vrouwen in de familie Sheridan was ze bepaald geen amazone, maar haar lengte van een meter eenenzestig en een half en haar tengere bouw waren bedrieglijk. Dankzij jarenlange yogabeoefening en gezeul met hout voor de reusachtige open haard in het oude huis had ze kaarsrechte schouders en een sterk, compact lichaam.

Ze liep naar de balustrade van de veranda en wuifde.

‘Hoi, Mason,’ zei ze. ‘Fijn dat je Lucy hebt thuisgebracht. Ik wilde haar net bellen om te vragen of ze een lift nodig had.’

‘Graag gedaan, mevrouw,’ zei Mason. ‘Het lag toch op mijn route.’

Lucy snoof verontwaardigd. ‘Op je route, mijn reet.’ Ze wilde het portier van de pick-up met een knal dichtgooien, maar iets hield haar tegen. ‘Zeg, nog even over die beschermengelachtige kant van je...’

‘Ik heb je toch gezegd dat ik geen beschermengel ben.’

Voor het eerst hoorde ze iets van emotie in zijn toon. Hij klonk geïrriteerd.

‘Tante Sara gelooft heilig in karma en dat soort dingen,’ zei Lucy. ‘Je weet wel, wie goedgevoelt, goed ontmoet.’

‘Ik weet heus wel wat karma is.’ Masons stem klonk net iets te gelijkmatig.

Ze begreep dat ze hem had beledigd door te impliceren dat hij de betekenis van het woord niet kende. Dat vond ze vervelend, hoe erg hij haar ook voor schut had gezet door haar weg te halen van het feest. Iedereen wist dat Mason na de middelbare school meteen was gaan werken. Hij had niet veel kans gehad op hoger onderwijs. Tante Sara had gezegd dat Aaron, Masons broer, degene was die voorbestemd was voor de universiteit. Ze zei dat Aaron net was aangenomen op een bijzonder prestigieuze, erg dure universiteit. Ze had ook gezegd dat Mason en zijn oom alles deden wat ze konden om ervoor te zorgen dat Aaron niet met een enorme studieschuld zou afstuderen.

‘Laten we even aannemen dat mijn tante gelijk heeft over karma,’

zei Lucy. ‘Als het waar is, zal vroeg of laat de dag aanbreken waarop jij gered zult moeten worden.’

‘En dus?’

‘Heb je je wel eens afgevraagd wie een in de problemen geraakte beschermengel moet redden?’

Voor Mason kon antwoorden, sloeg ze de deur van de pick-up dicht en liep snel naar de veranda, waar Sara op haar stond te wachten. Wat een superleuke avond had moeten worden, was uitgelopen op een grote teleurstelling.

2

Mason keek toe terwijl Lucy haar tante begroette en in het oude huis verdween. Hij wachtte tot de voordeur achter het tweetal dicht was gegaan voor hij de pick-up weer in de versnelling zette en terugreed over de oprijlaan door de boomgaard.

Heb je je wel eens afgevraagd wie een in de problemen geraakte beschermengel moet redden?

Lucy had het bij het verkeerde eind. Hij was geen beschermengel. Hij had gewoon gedaan wat nodig was toen hij haar vanavond van het feestje van Brinker had weggehaald. Omdat haar tante niet thuis was had ze niemand die een oogje op haar hield. Lucy was te naïef en onschuldig om de duivel te herkennen wanneer die in vermomming rondliep. En als de geruchten klopten, kwam Brinker rechtstreeks uit de hel.

Mason nam zich voor om de volgende ochtend met Sara Sheridan te gaan praten. Zij moest weten wat er die avond bijna was gebeurd.

Het zou fijn zijn geweest als oom Deke in de stad was, die zou de situatie aan Sara hebben kunnen uitleggen. Naar hem zou ze wel luisteren. Mensen luisterden altijd naar Deke. Maar Deke was weer op uitzending gestuurd en zou pas over een paar maanden thuishkomen. Dat hield in dat Mason het gesprek met Sara zou moeten voeren. Samen zouden ze de naïeve Lucy beschermen.

Toen hij bij de hoofdweg kwam, reed hij terug naar de locatie van het feest. De oude ranch van Harper stond al jaren leeg. De weilanden

waar ooit vee had gegraasd waren weer in bezit genomen door de natuur. Het vervallen huis was al tientallen jaren onbewoond. Deze zomer had Tristan Brinker beslag gelegd op de schuur voor zijn feestjes. Als motten op een vlam waren de tieners uit de buurt op hem afgekomen. En Quinn Colfax bevond zich steevast aan zijn zijde. Samen regeerden de twee jongens over de tieners van Summer River.

Het feest was nog altijd in volle gang, maar Brinkers dure, luxe sportwagen en de gloednieuwe SUV van Quinn Colfax stonden niet tussen de voertuigen die rondom de schuur waren geparkeerd. Beide jongens waren veel te slim om hun opvallende auto's ergens te zetten waar alle toevallige passanten ze konden zien. Hun rijke vaders zouden weliswaar de borgtocht betalen mochten hun zoons worden gearresteerd en in de cel belanden, maar Warner Colfax en Jeffrey Brinker zouden allebei spinnijdig zijn als hun zoons zo stom waren om gepakt te worden.

Hoewel Tristan en Quinn nog niet lang in het stadje woonden, waren zij de onbetwiste gangmakers en keken de andere tieners tegen ze op. Hun vaders waren partners in een hedgefonds. Het hoofdkwartier van hun firma was gevestigd in Silicon Valley, maar zoals een flink aantal andere succesvolle ondernemers uit de buurt van San Francisco brachten ze de weekends graag door in de wijnstreek. Omdat ze slimme zakenlui waren, hadden ze al snel door dat Summer River dé plek van de volgende grote wijngaardhause zou worden.

Noord-Californië werd al meer dan een eeuw overspoeld door een niet-aflatende golf van wijn producerende bedrijven. De afgelopen decennia had die golf aan vaart gewonnen, en de oude peer- en appelboomgaarden, veefokkerijen en melkveehouderijen verzwolgen. Nu was het de beurt aan Summer River. De eerste wijngaarden waren al geplant in de uitlopers van de bergen rondom het stadje. Het zou niet lang duren voor er overal in het dal wijnhuizen verschenen.

Over een paar jaar zou het slaperige Summer River waarschijnlijk zijn veranderd in een trendy stadje vol boetiekwijnhuizen, zoals ook

met plaatsen als Healdsburg, Sebastopol, Napa en andere oude plattelandsstadjes in de streek was gebeurd. De prijzen van onroerend goed begonnen al te stijgen, iets waar Mason op had gerekend toen hij Deke had overgehaald om het huis te kopen dat Mason nu aan het opknappen was. De uiteindelijke verkoop daarvan was bedoeld om het hoge collegegeld van Aarons dure universiteit te kunnen betalen. Wanneer Mason klaar was met het opknappen van het huis zou het bijna twee keer zo veel waard zijn als ze ervoor hadden betaald.

Mason reed langs de afslag die naar de schuur leidde en nam de niet op de kaart aangegeven onverharde zijweg die parallel liep aan de rivier.

Al snel had hij de twee tussen de bomen geparkeerde auto's gevonden. Het zou misschien een tijdje duren voor Brinker en Colfax terugkwamen, maar Mason was bereid om net zo lang te wachten als nodig was.

Hij parkeerde de pick-up achter de sportwagen en de suv, zodat hij de doorgang naar de weg blokkeerde. Mason stapte uit en liep naar de waterkant. Vanaf die plek kon hij de schuur niet zien, maar hij hoorde wel het gedempte geluid van de harde muziek.

Hij keek een poosje naar het licht van de vollemaan dat op de rivier danste. Het wateroppervlak leek in slow motion te bewegen, maar de lome rimpelingen waren bedrieglijk. De rivier de Summer was op sommige plaatsen erg diep en er stond een sterke stroming. Elk jaar waren er wel berichten van mensen die door de stroom mee waren gesleurd tijdens het pootjebaden. Een paar maanden geleden had hij gehoord over een auto-ongeluk op River Road. Het voertuig was bij de rots die Lookout Point werd genoemd van de weg geraakt en in het snelstromende water beland. De chauffeur had het niet overleefd.

Misschien moet je eens nadenken over een loopbaan bij de politie.

Mason dacht erover na. Eigenlijk had hij nooit veel tijd besteed aan het nadenken over zijn eigen toekomst. Sinds de dood van zijn ouders had hij het veel te druk gehad met het zo goed mogelijk leiden van zijn

leven en het gehoorzamen van de bevelen die zijn vader hem op zijn sterfbed had gegeven. *Zorg goed voor je broertje. Jullie moeten het samen rooien.*

Maar Aaron ging binnenkort studeren en zou een zonnige toekomst tegemoet gaan. Dan was er niemand meer om voor te zorgen, dacht Mason. Misschien werd het tijd om te bedenken wat hij met zijn eigen leven wilde doen.

Maar eerst moest hij voor Lucy zorgen.

Een van de eerste tekenen dat Brinkers feestje was afgelopen, was de muziek die plotseling stilviel. Waarschijnlijk was er iemand langs de oude ranch gereden en had zijn of haar beklag gedaan bij de politie. Daardoor zou commissaris Hobbs zich genoodzaakt hebben gezien om een paar agenten te sturen om het feest te beëindigen. Lucy had gelijk, de kans was klein dat er iemand zou worden gearresteerd. De jongelui zouden maken dat ze wegkwamen. Misschien zouden een paar tieners die niet snel genoeg waren op de bon worden geslingerd, maar daar zou het bij blijven.

Het geluid van stampende voetstappen onderbrak Masons mijmeringen. Hij draaide zich om en zag twee op- en neergaande zaklampen. Vrijwel meteen daarna kwamen Tristan Brinker en Quinn Colfax tussen de bomen vandaan de open plek in het bos op.

Hijgend renden ze naar hun auto's terwijl ze hun gelach probeerden te dempen. Tussen zich in droegen ze een grote koelbox van piepschuim.

‘Zag je het gezicht van die agent toen dat domme blondje hem een fles van het “goede” spul aanbood?’ vroeg Brinker lachend. ‘Het leek wel alsof hij ter plekke zou ontploffen.’

‘Denk je dat hij ons heeft gezien?’ vroeg Quinn ongemakkelijk.

‘Wat kan jou dat verrekken? Hij weet dat wij er waren, maar hij kan niet bewijzen dat er ook drugs aanwezig waren.’ Brinker vertraagde zijn tempo tot een wandelpas en haalde zijn sleutels uit zijn zak. ‘Daar gaat hij ook verder geen onderzoek naar doen. Hij heeft zijn plicht ge-

daan en een eind gemaakt aan het feestje. Ik vraag me af wie er deze keer heeft geklaagd.’

‘Waarschijnlijk gewoon een of andere boer die toevallig voorbijreed,’ zei Quinn.

‘Wat ik werkelijk graag zou weten is hoe Fletcher er verdomme achter is gekomen dat Lucy Sheridan vanavond op het feest was,’ zei Brinker.

‘Is dat echt zo belangrijk?’ vroeg Quinn.

‘Ja,’ zei Brinker. ‘Dat is belangrijk. Ik vind het geen prettig idee dat die klootzak zich met mijn zaken bemoeit.’

‘Laat toch zitten,’ zei Quinn. ‘Je moet geen ruzie krijgen met Mason Fletcher.’

‘Waarom niet? Hij is maar een vent die in een ijzerwareenzaak werkt.’

‘Kom, het feest is voorbij. We gaan naar huis. Zet die Fletcher toch uit je hoofd.’

Mason zette zijn zonnebril op en kwam uit de schaduw tevoorschijn. Hij leunde tegen de voorbumper van de mooi gestroomlijnde sportwagen. ‘Maar eerst moeten we het even over Lucy hebben,’ zei hij.

Quinn bleef abrupt stilstaan. ‘Fletcher? Wat doe jij hier?’

Ook Brinker bleef acuut staan en hij scheen Mason in zijn gezicht met de zaklamp. De zonnebril deed waar hij voor bedoeld was: de glazen dempten het felle schijnsel.

‘Ga bij mijn auto vandaan,’ gromde Brinker. ‘Die lak heb ik speciaal uitgekozen. Straks maak je er krassen op.’

Mason negeerde hem. ‘Als je Lucy Sheridan nog eens als doelwit kiest, ga je in de herfst niet meer terug naar de universiteit.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zei Brinker. ‘En ga nu bij mijn auto vandaan.’

Quinn was overduidelijk zenuwachtig. ‘Bedreig je ons?’

‘Tets in die geest,’ zei Mason.